

La prova específica d'accés consta de quatre apartats:

Exercici d'aptituds físiques

Es realitzaran activitats d'escalfament per alliberar el cos i per treballar la consciència espacial així com la disponibilitat corporal de l'aspirant. S'avaluarà la coordinació i la consciència corporal a partir d'exercicis d'isolacions físiques i partitures de moviment i es valorarà la capacitat d'impuls, de ductilitat física i de reacció de l'aspirant.

Exercici d'aptituds vocals

Es realitzaran dinàmiques d'escalfament de la veu parlada, exercicis de respiració conscient i d'alliberament de la veu natural per tal de predisposar l'aspirant vers l'exploració conscient; i, mitjançant la pràctica textual, es treballarà la vinculació dels aspectes vocals i expressius de l'aspirant i la seva capacitat d'entrenar-los al llarg de la prova.

Exercici d'aptituds interpretatives. Part I

En aquesta part de la prova es treballarà, per una banda, la improvisació de temes, contextos, espais, situacions diverses; per l'altra, seqüències de petites situacions que permetran introduir demandes diverses i copsar la capacitat d'implicació, adaptació i modificació dels/de les aspirants

Exercici d'aptituds interpretatives. Part II

Interpretació d'un breu monòleg. Aquest monòleg serà entregat a l'aspirant en el moment de la seva inscripció a la prova que haurà d'escollir-ne un.

Monòleg 1

SHYLOCK: [Antonio] m'ha deshonrat, m'ha fet perdre mig milió de ducats, s'ha rigut de les meves pèrdues, s'ha burlat dels meus guanys, ha menyspreat el meu poble, m'ha desbaratat els negocis, m'ha refredat els amics i m'ha inflammat els enemics... i ¿per quina raó? Doncs perquè sóc jueu. ¿No té ulls un jueu? ¿No té mans, òrgans, dimensions, sentits, afectes i passions, un jueu? ¿No es nodreix dels mateixos aliments, no el fereixen les mateixes armes, no està exposat a les mateixes malalties, no es cura amb els mateixos remeis, no es refreda i s'escalfa amb el mateix hivern i amb el mateix estiu que un cristià?... Si ens punxeu, ¿no sagnem? Si ens feu pessigolles, ¿no riem? Si ens enverineu, ¿no ens morim? I, si ens tracteu injustament, ¿no hem de venjar-nos?... Si en la resta som iguals, també en això ens hem d'assemblar. Si un jueu ofèn un cristià, ¿quina és la seva caritat? La venjança. Si un cristià ofèn un jueu, ¿quina serà la seva tolerància, segons l'exemple cristià?... Doncs serà la venjança!

William Shakespeare, "El mercader de Venècia"

Monòleg 2

La filla del mar d'Àngel Guimerà. Col·lecció La butxaca. Edicions 62. Escena VII. ÀGATA. Pàgina 148.

ÀGATA: Ha estat...(Canviant i a l'últim rient) Veureu com ha estat, veureu! Doncs que al caure les dotze hores de la nit, el Baltasanet, que feia d'arboraire m'ha emprès dient-me: "Veiam, veiam, Àgata, ara que comença el teu gran dia com te llueixes amb la fitora!". Perquè avui hem pescat a l'encesa. "Que com me llueixo? Ja ho veureu ara!" Jo que m'he posat dreta a la proa, he engrapat l'eina, m'he senyat, i a mirar sota meu dintre de l'aigua. Tot era quiet; ni una manxada de vent, i el mar planer, planer que una hi caminaria per sobre. Vet aquí que al cap d'un parenostre em veig venir a la clara de l'aigua, cuejant com una senyorassa, i més contenta! Una sorella; i ras, fitora avall; i ras fitora amunt; la sorella clavada. I l'ull viu altre cop! Calleu, calleu, que ara ve un retxetó més botzo i presumit! Semblava el senyor notari de vila; i ras, enmig l'esquena, i al cove. (Molt exaltada i festosa) I després me veig que pugem a la llampa de l'aigua dos peixets més eixerits, que tan aviat eren de plata com d'or, l'un al costat de l'altre, amb los capets a prop, que talment semblava que festegessin i s'anessin dient coses boniques! Jo que poc a poquet he anat retirant la fitora perquè no s'espantessin els pobrissons, i em deia mirant al més xicarró: "Aquest ets tu, Àgata." I mirant-me a l'altre que semblava que fos l'home, i que fes l'ullet: "Aquest és...és..." (Riu ella)

Monòleg 3

El Misanthrop, de Molière. Columna/Proa jove. Versió de Joan Oliver. ARNAU. Pàgines 15 – 16.

ARNAU: Odio tots els homes: aquests, aquells i els altres. Els uns, els avorreixo per dolents i indecents, i els altres perquè són tan bons amb els dolents, perquè per ells no senten el menyspreu sense mida que a la virtut inspiren el vici i la mentida. D'aquesta complaença veiem l'injust esplet en el cas del malvat contra qui jo tinc plet. A través de la màscara se li veu bé la cara: arreu és conegut pel que ha estat i és encara; i el seu joc d'ulls i el seu to de veu posturer només impressionen el qui no el coneix bé. Se sap que és un drogant sota tots els aspectes, que ha prosperat a base de negocis infectes, i la seva fortuna li dona un lluïment que fa remugar el mèrit i enrogir l'innocent; a despit d'algun títol d'història més que trista, no se li veu l'honor ni amb un allargavista. Digueu-li estafa, infame, brètol, facinerós i veureu com tothom està d'acord amb vós. Tanmateix, qui no accepta les seves reverències? Arreu l'acullen i hom li riu les ocurrencies; i si hi ha, per la intriga, un lloc a disputar, d'homes ben honorables el veieu triomfar. Em fereix tan al viu i em causa un tal defici contemplar com es tracta amb aquest comte el vici, que a vegades m'agafa el desig violent d'anar-me'n a un desert per fugir de la gent.

Monòleg 4

Paradís oblidat, de David Plana. Edicions Proa/TNC. DONA. Pàgines 66 – 67.

DONA: M'estàs confonent una altra vegada, pare!

HOME: Què dius?

DONA: Que sóc la teva filla! La teva filla, la teva filla, la teva filla, la teva filla! Em sents? I que t'he hagut d'acceptar a casa meva perquè no podies quedar-te més a l'hospital i perquè no tenies on caure mort. I que ara t'hauré de cuidar: cada dia t'hauré de portar el menjar i rentar-te la roba i donar-te conversa, cada dia de la teva vida, fins que et moris tu o em mori jo... Entenc que estiguis malalt i que les coses t'hagin anat molt malament, però jo, pare, també estic malalta i les coses m'han anat encara pitjor. I tu tens bona part de culpa de la merda de vida que he hagut de viure. Podies haver fet moltes coses per mi i no has fet res. Molt bé. Ara t'he de cuidar. Molt bé. Però deixa'm en pau, no em torturis, no m'emprenyis perquè sóc capaç de foradar la porta i passar-te el menjar per una finestreta si em fas venir més mal de cap del que ja tinc normalment. T'ha quedat clar? Mira'm bé. Fixat en la meva cara. Memoritza la meves faccions. Sóc la teva filla. Si em vols parlar de la meva mare, si em vols demanar perdó per haver-me arruïnat la vida, si vols que recordem junts els poquíssims anys que vam passar plegats... Bé. T'escoltaré. Però si quan em mires no et recordes de qui sóc... calla, sisplau. No em diguis res. Mira'm i calla. No em parlis com si fos la teva secretària o la teva amant o la teva sòcia o algú que vas conèixer fa molt de temps... No ho facis, pare. Calla! Deu ser terrible no recordar res. Però ho sento molt, no és culpa meva. No tinc per què aguantar la teva angoixa. Pensa en el que has fet per estar així. Pensa-hi. Comença a pensar en el que has fet i potser llavors podràs sortir

d'aquest abisme. (Pausa. Se senten els crits d'uns nens que vénen del pis de sota.)
Són els meus fills, que han arribat del col·legi. Els teus néts. No t'entendreix, això?

Monòleg 5

Auca del Senyor Esteve de Santiago Rossinyol

CECÍLIA: Sinó que vosaltres no ho voleu entendre. Jo vull combatre la ignorància i tot lo que la fomenti, però sense orgull, sense fer la sàvia, com vós dieu. Som tota una creuada de joves; potser no tots tindrem el mateix coratge, però és la nostra obra, de tots... La ignorància és la font de tots els mals; el vostre fanatisme, la vostra misèria, tot és fill de la ignorància. I nosaltres, els joves, ens escamparem pels pobles... metges, mestres, farmacèutics... i la combatrem amb totes les nostres forces; sigui allà on sigui, la combatrem.